

Den hidtil gældende bestemmelse i forsorgslovens § 306, stk. 2-4, der ophæves ved loven, går ud på, at sygehjælp, der må ydes til personer, der — uanset at de er ubemidlede i folkeforsikringslovens forstand — ikke er medlemmer af en anerkendt sygekasse, i visse tilfælde skal ydes med fattighjælpsvirkning; dette gælder f. eks. i tilfælde, hvor vedkommende overhovedet ikke har søgt optagelse i sygeforsikringen, hvor han står som bidragydende medlem, eller hvor han er slettet af sygeforsikringen på grund af kontingentrestance. Begrundelsen for bestemmelsen, der indførtes i 1942, var, at den manglende forsikring måtte betragtes som uforsvarlig økonomi, hvorfor eventuel sygehjælp som følge deraf fik fattighjælpsvirkning.

Bestemmelsen i forsorgslovens § 307, stk. 2, nr. 1, der ligeledes ophæves ved loven, går ud på, at kommunehjælp ydes med fattighjælpsvirkning, når en person inden for et tidsrum af 18 måneder i 12 måneder har modtaget løbende underholdshjælp til fuld forsørgelse. Baggrunden for denne regel, der ligeledes indførtes i 1942, var, at en sådan person som følge af hjælpens omfang og varighed var underkastet fast offentlig forsorg.

Ved fremsættelsen af lovforslaget, der må ses i sammenhæng med det samtidig af indenrigsministeren fremsatte lovforslag om ændringer i den kommunale valglov (se foran under nr. 56), udtalte *socialministeren*, at regeringen havde fundet det rimeligt at foreslå de ovenfor refererede fattighjælpsbestemmelser i forsorgsloven ophævet, samtidig med at skattebetalingsbetingelsen for valget ved kommunevalg foresloges ophævet. Regeringen havde ikke ment i denne forbindelse at burde foreslå ophævelse af fattighjælpsvirkning i den lange række af tilfælde, som er nævnt i forsorgsloven, men i de i lovforslaget omhandlede to tilfælde ramte bestemmelserne ofte uforholdsmæssig hårdt. Ministeren havde fundet det rimeligt at formulere ikrafttrædelsesbestemmelserne således, at personer, der inden lovens ikrafttræden er ramt af fattighjælpsvirkningerne, straks får deres fulde rettigheder tilbage, herunder muligheden for fremtidig at oppebære folke- eller invalidepension.

Ved 1. behandling fik lovforslaget en velvillig modtagelse fra alle partier. *Holger Brilsen* (S) beklagede, at et tidligere fremsat lovforslag om i endnu højere grad end angivet i det nu foreliggende forslag at ophæve fattighjælpsvirkning ikke var blevet vedtaget. *N. Chr. Christensen* (V) og *Poul Sørensen* (KF) udtalte, at de kunne tiltræde forslaget, netop fordi det var blevet modereret set i forhold til det i 1954 af socialdemokratiet fremsatte forslag. *Alfred Jensen* (DK) anbefalede lovforslaget, men rejste det spørgsmål, om det overhovedet var rimeligt at knytte valgets fortabende virkning til nogen som helst form for offentlig hjælp. Hans parti havde allerede i 1953 fremsat et videregående lovforslag, og han beklagede, at dette forslag eller det af socialdemokratiet i 1954 fremsatte forslag, der som ovenfor nævnt også var videregående, ikke blev gennemført.